

Descriptors

Núria Esponellà Puiggermanal. Celranenca i empordanesa d'adopció. És professora de llengua i literatura i ha publicat poemaris, llibres de narracions i novel·les. Després d'una estada a l'Índia va escriure *Sunitha* (dedicada a la Fundació Vicenç Ferrer). Amb *Rere els murs* guanyà el Premi de novel·la històrica Néstor Lujan 2009. Aquesta obra ha estat traduïda al castellà, a l'italià i al noruec. Ha estat finalista del Premi Prudenci Bertrana 2014. Col·labora amb *El Punt Avui* i al *Tot és possible de RAC1*. La seva darrera novel·la és *La filla de la neu*. <http://www.nuriaesponella.com/>

Al cor del Congost

La meva dèria per escriure va començar les tardes que no podia sortir amb ningú i tenia el cor ple de frisances. Em veig sota el porxo de casa, rere un paraigua negre que m'empara dels esquitxos de la pluja i em fa invisible als vianants que passen per la carretera de Juià. És aquí on començo a escriure poemes sobre la vida que em permeten parlar de sentiments que han anat madurant dins meu. Apareixen també els primers records sobre la descoberta de la natura. Tots estan relacionats amb la fal·lera de la meva mare de caçar bolets —ella em va empènyer a conèixer els camins frondosos del Congost— i amb la necessitat prosaica d'anar a buscar aigua bona a la font de les Escaules. Més tard, viuré les primeres incursions a l'amor adolescent, les trobades amb amics al bosc de l'Aulet, on festejàvem a la nostra manera, força innocentment. És en aquest moment que començo a llegir tots els llibres i poemaris que puc arreplegar al

meu pare. S'apropa un moment de desgavell hormonal i un canvi radical que tindrà a veure amb la finalització de la meva etapa com a alumna de primària al col·legi de Celrà i l'inici a l'internat a Girona. Aquest temps d'exili em va marcar molt i, en la distància, a la Girona grisa de l'internat, vaig escriure poemes d'aire nostàlgic, amb versos que em transportaven als boscos i indrets de les meves Gavarres, sempre sota la muntanya dels Àngels. Buscant entre els papers esgrogueïts d'aquella etapa, que no m'he entretingut mai a copiar a l'ordinador, hi he trobat escrits com aquest: «Sóc el pastor que enfila els corriols, s'alimenta de les ombres de les alzines i camina contra el vent de la fam» (octubre de 1973). O d'altres textos que em situen a records geogràfics molt concrets, com el que titulo «La font picant», i que comença així: «Des del tren que es cargola com una cuca es veu l'aigua del riu, bruta i silenciosa. Després de l'últim revolt, les muntanyes sembla que

Més tard, viuré les primeres incursions a l'amor adolescent. És en aquest moment que començo a llegir tots els llibres que puc arreplegar al meu pare

> **Il·lustracions: Joan Aliu Puig.** Nascut a Palafrugell el 4 de març del 1950, és un aficionat als còmics ja des de petit. Va anar a provar sort a Barcelona, i allà va descobrir que d'altres dibuixaven millor i que a ell li sortien força bé els guions. Va col·laborar amb les revistes *Butifarra!*, *Más Madera!*, *Angelitos Negros*, *El Jueves*, etc. Va fer els guions dels còmics *Història de les Balears* i *Història de Barberà del Vallès*, i el guió i el dibuix d'*Història de Santa Coloma de Gramenet*. També és autor de les obres *Història de Palafrugell en còmic* i *Notes de Josep Pla en còmic*. Actualment és llibreter i fa acudits a la *Revista de Palafrugell*, per no perdre el costum.

JOAN ALIU PUIG

estiguin a punt d'esllavissar-se. La boira s'estén per la vall dels horts. De lluny, no puc sentir el rajolí de l'aigua de la font Picant, que va rajant sola. La mare m'ha explicat que quan era jove anaven a passejar fins a la font amb espadnyes de trena i

mocadors al coll». Un dels horts de la llera del riu Ter era menat pel meu avi Xicu, que havia treballat a l'estació del tren. Molts dels poemes dels anys setanta estan situats en aquest entorn natural. La majoria són escrits a mà, i alguns van ser transcrits posteriorment, quan a casa em van regalar la màquina Olivetti, que encara conservo com una relíquia *vintage*.

NÚRIA ESPONELLÀ

*Sóc el pastor que enfila els corriols,
s'alimenta de les ombres de les alzines
i camina contra el vent de la fam*

taller de nous creadors

Olga Cercós. Formada en magisteri, psicopedagogia i teatre. Actriu, narradora oral des del 2001. Primer premi Joan Petit de conte infantil (Premis RECVLL 2016).

Qui farà riure a la princesa?

Fa tant de temps que la princesa no riu, que ja no recorda de com es fa per riure.

El rei i la reina estan ben preocupats.

Els reis convoquen els millors experts en trucs i receptes màgiques per fer riure.

Qui farà riure a la princesa?

Arriben els bufons, fent tombarelles i salts, vestits amb robes llampants i barrets amb cascavells.

Els bufons diuen: nosaltres farem riure a la princesa!

Fan ximpleries, caigudes, patacades... però a la princesa ni un petit riure se li escapa.

I els bufons encara no han marxat que ja arriben els

follets d'orelles, barbes, barrets punxeguts i estrets, tot dient: nosaltres farem riure a la princesa!

Li expliquen acudits verds, d'aquells que et fan pixar de riure, però la princesa no fa ni un somriure.

Els bufons i els follets queden parats, i senten molta curiositat per saber qui serà, serà, qui farà riure a la princesa.

Arriben les fades. N'hi ha de totes mides, de totes classes, i diuen: nosaltres farem riure a la princesa!

Li fan pessigolles pertot arreu, de veritat, per tot, per tot arreu, però la princesa no fa ni una rialla.

*El rei i la reina estan ben preocupats.
Els reis convoquen els millors experts en
trucs i receptes màgiques per fer riure*

JOAN ALIU PUIG

Els bufons, els follets i les fades mai no han vist un cas igual. Tot i que estan decebut, es volen quedar per veure què passarà.

Arriben les bruixes volant amb escombres, a peu o muntades en màquines estrambòtiques: nosaltres farem riure a la princesa!

Posen les cares més espantoses i esgarrifoses però la princesa no emet ni una riota.

Els bufons, els follets, les fades i les bruixes sospiten que algú ha encantat aquella criatura.

I arriben els bruixots, carregats amb pocions: nosaltres farem riure a la princesa!

Diuen conjurs, paraules màgiques i fins i tot li fan

empassar algun beuratge, però de la boca de la princesa no surt ni un so, ni una paraula.

Allà dins ja no hi cap ni una agulla. Màxima expectació. I ara, qui vindrà?

De sobte... enmig del silenci el rei fa un pet ben sorollós. Ningú no gosa riure menys la princesa, que comença a riure i no pot parar! Riu com una boja. A veure si es pixarà a sobre!

I riuen també els bufons, riuen els follets, les fades, les bruixes i els bruixots. Riu la reina i riu el rei. Tothom es peta de riure; i tot, per un pet.

OLGA CERCÓS

Els bufons, els follets, les fades i les bruixes sospiten que algú ha encantat aquella criatura